

In mijn dromen

Van Simone van der Vlugt verscheen bij uitgeverij Anthos

De reünie

Beste thrillerdebuut 2004 door Crimezone

Nominatie voor de NS Publieksprijs 2005

Schaduwzuster

Het laatste offer

Nominatie voor de NS Publieksprijs 2007

Blauw water

Nominatie voor de NS Publieksprijs 2008

Nominatie voor de Gouden Strop 2008

Winnaar Zilveren Vingerafdruk 2009

Herfstlied

Jacoba, Dochter van Holland

Op klaarlichte dag

Winnaar NS Publieksprijs 2010

Beste Nederlandse thriller 2010 door Crimezone

In mijn dromen

Simone van der Vlugt ontving in 2006 de Alkmaarse Cultuurprijs voor haar tot dan toe verschenen werk.

Simone van der Vlugt

In mijn dromen

Anthos|Amsterdam

ISBN 978 90 414 1684 1 (paperback)

ISBN 978 90 414 1848 7 (gebonden)

© 2011 Simone van der Vlugt

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Vanessa Ho / Trevillion Images

Foto auteur © Merlijn Doomernik

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

I

Het vliegtuig gaat neerstorten. Vanaf het moment dat ik aan boord stap, weet ik dat er iets verschrikkelijks staat te gebeuren. De drukte van passagiers die hun stoel zoeken, handbagage in de bakken leggen en opstoppingen in het gangpad veroorzaken is hetzelfde als altijd, en toch lijkt de sfeer chaotischer en nerveuzer dan normaal.

Ik hou niet van vliegen, al kan ik de verontrusting die me bekruipt als ik me in mijn stoel vastgesp niet als vlieg angst beschrijven. Het is het lichte ongemak waar niemand helemaal vrij van is, dat mensen een kruisje doet slaan, een alcoholisch drankje doet bestellen bij de stewardess en dat applaus veroorzaakt als de piloot het toestel veilig aan de grond zet.

Ondanks dat gevoel stap ik twee keer per jaar aan boord om op de een of andere vakantiebestemming te komen. Zoals nu ook weer.

Misschien komt het doordat ik deze keer alleen reis. Ik heb nog nooit alleen gevlogen, ik zag geen reden om zonder Jeroen te gaan, en eigenlijk zie ik die nu ook niet. Wat bezielde me? Wat doe ik hier, in die verdraaide kist die me de kriebels gaf zodra ik hem door het raam bij de gate zag staan?

Terwijl we vliegen probeer ik me te ontspannen met een tijdschrift, maar het lukt me niet om mijn aandacht bij de oppervlakkige artikeltjes te houden. Uiteindelijk stop ik het

blad terug in het netje van de stoel voor me en kijk ik wat rond naar de passagiers in mijn directe nabijheid. De stoelen naast me zijn leeg, maar aan de andere kant van het gangpad zit een echtpaar met een meisje van een jaar of tien. Ze zien er zonverbrand uit, de vrouw heeft haar zonnebril nog op het hoofd en is gekleed in een mouwloos shirtje op een fleurige rok. Het meisje draagt een zomerjurkje en een roze hoofd-doekje dat haar lange blonde haar uit haar gezicht houdt. Ze zit bij het raampje en kijkt in opgewonden afwachting naar buiten. Haar vader zit op de stoel aan het gangpad, in korte broek en met slippers. Hij glimlacht naar me als hij mijn blik vangt, en een beetje betrapt glimlach ik terug.

Om mijn onrustige gedachten te verzetten, kom ik over-eind en maak het bagagebakje open. In mijn rolkoffertje zit een boek, *Twilight*, waarvan ik tot nu toe alleen de titel en de flaptekst gelezen heb.

Ik trek mijn koffer uit het kastje en terwijl ik hem open-maak kijk ik onderzoekend de cabine in. Alle plaatsen zijn bezet, behalve dus die naast mij, wat wel vreemd is in vakantietijd.

Achter me zit een ouder echtpaar, verdiept in lectuur en kruiswoordpuzzel. De vrouw knikt me vriendelijk toe. Ik knik terug en laat mijn ogen over de rijen achter hen glijden. Dan laat ik me weer op mijn plaats bij het raampje zakken en sla mijn boek open. Ik weet niet hoe het komt, maar uit het niets verschijnt het beeld van een explosief op mijn netvlies. Een voorwerp dat zich ergens in dit vliegtuig bevindt.

Ik schud mijn hoofd en sla mijn boek open. Belachelijk, alsof iemand daarmee door de veiligheidscontrole zou komen. Resoluut schud ik die gedachte van me af en concentreer me op mijn boek. In plaats van het beeld dat de schrijver voor me probeert op te roepen zie ik een pakketje explosieven voor me.

Geïrriteerd verdring ik het beeld en lees verder. Na een kwartiertje heb ik nog geen letter in me opgenomen. Steeds sneller en hinderlijker schuiven de beelden van het pakketje voor mijn geestesoog.

Uiteindelijk gooi ik mijn boek op de stoel naast me en sta op. Terwijl ik zo rustig mogelijk in de richting van het toilet achterin loop, neem ik de mensen die ik passeer in me op. Niemand speciaal trekt mijn aandacht.

Ik open de deur en ga naar binnen. Nu ik er toch ben, kan ik net zo goed even plassen. Met tien seconden ben ik klaar en sta ik weer buiten. In plaats van mijn stoel op te zoeken, loop ik helemaal naar voren. Ook daar bestudeer ik de passagiers, al weet ik niet goed waar ik op moet letten.

Dat er mensen met een bezweet voorhoofd zitten te draaien op hun stoel heeft weinig te betekenen. Statistisch gezien is de kans groot dat de helft van de mensen hier aan boord vlieg angst heeft.

Slecht op mijn gemak zoek ik mijn stoel weer op en plof neer. Het boek blijft lange tijd opengeslagen naast me liggen. Maar de vlucht verloopt rustig, zodat ik na een halfuur toch maar afleiding zoek in de wereld van vampiers en weerwolven.

Als we de daling hebben ingezet, doet een enorme dreun het vliegtuig trillen. Mijn boek vliegt uit mijn hand, een paar bagagevakken schieten open en koffers en tassen vallen naar beneden.

Een paar seconden lang is het doodstil, dan begint iedereen te schreeuwen. Mensen springen overeind en iemand roept: 'Een bom, een bom!'

Wie niet staat, hangt over zijn stoelleuning of probeert in het gangpad te komen. Tevergeefs trachten de stewardessen orde in de chaos te scheppen.

Pas als de stem van de gezagvoerder door de intercom klinkt, gaat iedereen weer zitten. Zo kalm alsof hij turbulentie aankondigt, deelt de piloot mede dat een van de motoren is uitgevallen. Op geruststellende toon voegt hij eraan toe dat er geen reden is tot paniek, dat het vliegtuig heel goed in staat is om met twee motoren verder te vliegen, maar dat het verstandig is als wij de riemen weer vastmaken.

Daarmee bezweert hij de grootste paniek, al zit iedereen nu rechtop en wordt er druk gepraat. Zelf houd ik gespannen alle activiteiten van de stewardessen in de gaten. Ik zie ze gegagiteerd heen en weer lopen, links en rechts geruststellend naar de passagiers knikken en weer verdwijnen in hun privé-zone.

Voor het eerst in mijn leven overvalt me de neiging om te gaan bidden. In plaats daarvan sluit ik mijn ogen en haal diep en geconcentreerd adem. Mijn geest ontsnapt uit de kleine cabine, waar een steeds sterker wordende zweetgeur de zuurstof verdrijft.

Het probleem is veel groter dan alleen een uitgevallen motor. De staart van het toestel en een van de vleugels zijn zwaar beschadigd. Zo zwaar dat het een wonder lijkt dat het vliegtuig nog in de lucht is. De vleugels bewegen schokkerig op en neer en af en toe zakt het toestel loodrecht naar beneden.

De luchthaven is in zicht, maar zonder een goed functionerend besturingssysteem is het een onmogelijke opgave om veilig op de landingsbaan uit te komen. Navigerend op de luchtstromen, zoveel mogelijk gebruikmakend van de onbeschadigde vleugel, zet de piloot de landing in.

Machteloos zie ik het aan, de wanhopige poging om er iets van te maken, de landingsbanen die in grote haast vrijgemaakt worden, de ambulances die komen aanrijden. Dan zit ik weer op mijn plaats, voorovergebogen, met mijn gezicht

tussen mijn knieën, mijn armen om mijn hoofd heen geslagen. De druk op mijn oren neemt toe, van hinderlijk tot pijnlijk. De pijn van mijn scheurende trommelvliezen is zo hevig dat er bijna geen ruimte meer is voor angst. Dit moet ophouden, en snel.

We razen naar beneden, als een baksteen die van een flatgebouw wordt gegooid. Ik hoor mensen huilen en gillen, het bloed suist in mijn oren. Achter me begint een man hardop te bidden.

Al ben ik niet gelovig, ik doe met hem mee. Nu en dan werp ik een blik door het raampje. De gebedslitanieën en het angstige gekerm van de passagiers worden overstemd door het gierende geluid van de motoren.

De val uit de lucht voelt niet als neerstorten, meer als een heel snelle afdaling. Tot we met een enorme klap de grond raken. Dan is het alsof de hel zijn muil opent.

De impact op mijn lichaam is enorm. Mijn spieren en pezen trekken samen terwijl de klap nog nadreunt in mijn botten en gewrichten. Even lijkt het daarbij te blijven, dan komt de pijn. Mijn hoofd lijkt opeens te klein voor de inhoud ervan, zodat het dreigt te barsten als een walnoot in een notenkraaker. Na een tijdje ebt de pijn weg en kan ik me met een verbazingwekkend gemak uit mijn veiligheidsriem bevrijden. In de cabine heerst een angstwekkende stilte. De geluiden die je zou verwachten na een ongeval als dit blijven uit. Er wordt niet gegild of gehuild, zelfs niet gekermd.

Als ik omkijk, zie ik waarom. De achterste helft van het toestel is verdwenen. Metershoge vlammen verlichten een apocalyptisch tafereel. De biddende, roepende passagiers zijn veranderd in lichamen die doodstil in de veiligheidsriemen hangen. Ze bloeden of zijn verbrand en in sommige stoelen is alleen nog een romp met benen zichtbaar.

Met open mond kijk ik om me heen. Ik zie dingen die een mens niet hoort te zien en die ik waarschijnlijk nooit meer van mijn netvlies af zal krijgen. Maar op de een of andere manier dringt het niet goed tot me door. Als verdoofd kom ik overeind en werk ik me tussen het verwrongen staal door naar het gedeelte waar het vliegtuig is afgebroken. Aan de rand ervan kijk ik naar beneden. Drie meter lager ligt de harde grond.

Ik aarzel. De kans dat ik het overleef als ik naar beneden spring, lijkt niet zo groot. Achter me buldert iets en ik kijk om. Vuurtongen laaien op, het metalen geraamte om me heen knarst en piept. Enorme rookwolken komen boven mijn hoofd samen en sluiten me in. De geur van kerosine dringt in mijn neusgaten. Nog even en de boel explodeert.

Ik spring.

‘Roos? Rosalie, word eens wakker. Kom, lieverd, doe je ogen open!’

Een vertrouwde stem brengt me bij mijn positieven. Golvende zwarte mist beneemt me het zicht en de adem. Ik krijg bijna geen lucht meer, begin te hoesten en probeer overeind te komen.

Een sterke arm helpt me en dan zit ik rechtop, naar adem snakkend.

Het duurt een paar seconden voor ik me realiseer dat er iets niet klopt. In verwarring kijk ik om me heen. Het is niet mijn slaapkamer waar ik lig, maar de omgeving komt me wel bekend voor. Jeroen zit op het randje van mijn bed, met nat haar en de geur van shampoo om hem heen, en strijkt het haar uit mijn gezicht.

‘Je had een nachtmerrie,’ zegt hij.

Langzaam keer ik terug naar de echte wereld, waarin ik veilig in mijn hotelkamer zit en de zon door een kier in de gordijnen naar binnen schijnt. Een paar seconden later weet ik ook waar het hotel staat: midden in Marrakech, waar we een weekje op vakantie zijn.

Ik heb gedroomd. De angstaanjagende wereld waar Jeroen me uit bevrijd heeft was niet echt. Een golf van opluchting slaat over me heen.

‘Het was net echt. Ik kan niet geloven dat het maar een

droom was. Het was zó echt!' Ik wrijf met mijn handen over mijn gezicht.

'Wil je een beetje water?' Jeroen houdt me een plastic beertje voor, dat ik met onvaste hand aanneem. 'Dat moet me een nachtmerrie geweest zijn, zeg. Je schreeuwde zo hard dat ik je onder de douche hoorde. Waar droomde je over?'

'Een vliegtuigongeluk. Het was afschuwelijk. Het vliegtuig stortte neer, vloog in brand en ik kon er niet uit.' Ik huiver bij de herinnering en sla mijn blote benen over de rand van mijn bed.

'Ga lekker douchen. Spoel het van je af, dan gaan we zo ontbijten. Het wordt weer een prachtige dag.' Jeroen komt van het bed af en trekt de gordijnen open.

Warm, stralend zonlicht valt door de balkondeuren. Binnen is het aangenaam koel door de airco, maar buiten moet het al snikheet zijn.

Met opgeheven gezicht laat ik in de douche het warme water over me heen lopen. Je hebt van die dromen die je niet meer loslaten, alsof het herinneringen zijn in plaats van iets wat zich alleen in je hoofd heeft afgespeeld.

Daar heb ik wel vaker last van, en het verontrustende is dat veel van die dromen uitkomen. Zoals die keer dat ik droomde dat het zo stormde dat er een stuk dak losraakte, dat me verpletterde toen ik thuiskwam van mijn werk. Uit angst dat me echt iets zou overkomen, meldde ik me ziek toen er een week later zware storm werd voorspeld. Het stuk dak kwam inderdaad naar beneden.

Of die keer toen ik, als meisje van elf, droomde dat een grote hond om de hoek van de straat kwam aanrennen en in mijn arm beet. De volgende dag, toen ik op weg was naar school, kwam er een vrouw de hoek om met een grijze Deense dog die in lengte niet veel met mij scheelde. Of hij me gebeten zou hebben weet ik niet, want ik holde van schrik de straat over.

Die voorspellende dromen waren niet de eerste en ook niet de laatste in mijn leven. De meeste dromen waren, net als bij iedereen, gewoon dromen, maar in enkele gevallen hadden ze een opmerkelijk voorspellend karakter. Ik heb geleerd daar onderscheid in te maken. De droom waaruit ik net ben ontwaakt, is er een van het soort dat me niet bevalt.

In bedrukte stemming droog ik me af en trek een witte linnen broek en een oranje truitje aan. Ik schuif mijn al gebruikte voeten in een paar met kraaltjes en lovertjes versierde slippers die ik gisteren in de medina heb gekocht en die me het gevoel gaven een prinses uit een sprookje van Duizend-en-een-nacht te zijn. Een gevoel uit een ander leven.

‘Wat kijk je somber. Ben je nog steeds met die droom bezig?’ Jeroen, eveneens in witte broek maar met een zwart T-shirt, pakt de sleutelkaart van het schrijftafeltje en kijkt me vragend aan.

‘Ja, ik kan er niet van loskomen. Die beelden blijven maar door mijn hoofd flitsen. Het is net alsof het echt gebeurd is. Gek eigenlijk, hè? De ene droom vervliegt zodra je wakker wordt, terwijl de andere de hele dag om je heen blijft hangen.’

Jeroen slaat zijn arm om me heen en trekt me even tegen zich aan. ‘Laten we snel gaan ontbijten, dan kunnen we de stad in. Jij wilde graag naar de Menatuinen, hè?’

Ik knik, al is mijn enthousiasme behoorlijk geluwd. Desondanks pak ik mijn tas, tover een glimlach op mijn gezicht en loop met Jeroen mee naar de ontbijtzaal.

Voor iemand die nooit verder is gekomen dan Frankrijk en Italië, is Marrakech een openbaring. Een afwisseling van verrukking en verbazing. De tweede stad van Marokko lijkt in niets op wat ik ooit heb gezien. Het wordt ‘de rode stad’ genoemd, omdat de stadsmuren en huizen zijn opgetrokken uit rode leem, wat voor een heel aparte sfeer zorgt. Je kunt je moeiteloos voorstellen hoe het er hier eeuwen geleden heeft

uitgezien. In wezen is er niet veel veranderd. Van de twee meter dikke stadsmuren, de soek en de steile, smalle straatjes tot de bewoners met hun traditionele kleding, Marrakech heeft zijn middeleeuwse sfeer behouden.

We zijn hier nu bijna een week, vanavond vliegen we terug naar Amsterdam. Bij de gedachte alleen al krijg ik kramp in mijn maag.

‘Is dat alles wat je eet?’ vraagt Jeroen, als we met onze bordes langs het buffet zijn geweest en aan een tafeltje plaatsnemen.

Ik trek een pakje boter en een kuipje jam open en besmeer een geroosterde boterham. ‘Ik heb niet zoveel trek.’

‘Maar we zijn straks de hele dag op pad. Over een uurtje krijg je natuurlijk wél trek, en waarschijnlijk als we net naar de Hoge Atlas rijden of in een moskee rondlopen.’

‘We zouden helemaal niet naar de Hoge Atlas gaan, we zouden vandaag in de stad blijven.’

‘Het was maar een voorbeeld.’ Jeroen wenkt de ober om koffie en wacht tot hij ingeschonken heeft. ‘Wat wil je dan gaan doen vandaag?’

Gisteravond zat ik nog vol plannen. Nog een keer terug naar de medina, het oude gedeelte van Marrakech, om souvenir's te kopen. Naar de soek of naar de sprookjesachtige Menatuinen. Er is hier genoeg te doen, maar de manier waarop ik net wakker ben geworden, heeft mijn zorgeloze stemming van de afgelopen dagen doen omslaan in een gevoel van inktzwarte dreiging.

De koffie smaakt bitter. Hoeveel zoetjes ik er ook in doe, het blijft een sterke bak, die ik uiteindelijk vol weerzin van me afschuif.

‘Ik ga nog wat halen. Jij ook?’ Jeroen heeft zijn omelet al naar binnen gewerkt en kijkt me met een vragende blik aan terwijl hij overeind komt.

‘Nee, ik heb genoeg gehad.’

‘Dat ene stukje toast? Kom op, eet nog wat. Zal ik yoghurt en een bakje fruit met room meenemen?’

‘Nee, dank je. Ik ben een beetje misselijk.’

Een paar seconden kijkt Jeroen zwijgend op me neer, dan haalt hij zijn schouders op en loopt met zijn bord naar het buffet. Even later neemt hij weer tegenover me plaats, met zoveel broodjes en verschillende soorten beleg op zijn bord dat ik mijn ogen niet geloof.

‘Ga je dat echt allemaal opeten?’

‘Ik heb voor de zekerheid wat extra meegenomen. Voor jou.’

Een kriebelig gevoel van irritatie neemt bezit van me. ‘Jeroen, ik zei toch dat ik geen trek heb!’

‘Relax, ik neem het mee voor onderweg. Hier, stop maar in je tas.’ Hij vouwt twee chocoladebroodjes, waarvan de aanblik me al misselijk maakt, in een servet en schuift ze naar me toe.

Gegeneerd kijk ik om me heen. ‘Doe normaal. Ik ga niet het halve buffet in mijn tas stoppen.’

‘Waarom niet? We hebben er toch voor betaald?’ Jeroen bukt zich, raapt mijn tas van de grond en stopt bijna alles wat hij heeft meegenomen erin. De chocoladecroissants, een plastic bakje yoghurt, een banaan en een paar verpakte crackers.

Ik durf de eetzaal niet rond te kijken, ervan overtuigd dat iedereen naar ons kijkt, maar over dat soort dingen maakt Jeroen zich nooit zo druk. In twee slokken drinkt hij zijn koffie op en staat weer op. ‘Zullen we gaan?’

Ik knik en haast me achter hem aan de ontbijtzaal uit.

We maken een ritje in een koets door de medina en langs de stadswallen, dwalen rond in de smalle straatjes van de oude stad, waar we genieten van de wirwar aan kleuren en geuren, en bezoeken de tropische Menatuinen met hun